

In plaats van vinger(poot)afdrukken, worden tegenwoordig neusafdrukken genomen ter registrering van honden.

huis binnengedrongen toen hij in den tuin was. Nu hoefde hij niet weg te gaan. De gek daarboven had hem gered. Hij draaide zich om en holde de trap op.

„Wie is daar?” riep hij luid.

„Laat me er uit!” gilte een opgewonden stem. „Doe die deur open! Er is hier iets gebeurd.”

„Blijf maar waar je bent!” schreeuwde Burleigh. „Als je er uit komt, schiet ik je neer!”

Het eenige antwoord was een daverende slag tegen het slot van de deur. Burleigh nam zijn revolver en schoot op borsthoogte door het paneel.

Op den knal van het schot volgde een onwezenlijke stilte en toen het geluid van een raam dat haastig geopend werd. Burleigh haastte zich de trap af, wierp de buitendeur open en schreeuwde luid om hulp.

Een inspecteur en een agent waren toevallig in de buurt. Zij kwamen op het huis toerennen. Onsamenvattend sprekend, holde Burleigh achter hen aan de trappen weer op. De gevangene was nog in de eetkamer en trachtte nog steeds het slot te forceeren. De inspecteur nam een aanloop en rammeide de deur open.

Gevolgd door den agent ging hij de kamer in, die slechts door twee strepen licht uit de lantaarns aan hun gordel werd beschenen. Een man stond achter de deur en trachtte te ontsnappen; het volgend oogenblik waren de drie mannen handgemeen.

Burleigh stond in den deurpost toe te kijken en prepareerde zich op de scène die volgen moest. Men hoorde alleen het worstelen der mannen en het hijgen van den inbreker. Er viel een helm af. Daarop een gekreun en een klinkend geluid. Een lange gestalte stond op; de andere hield den man op den grond nog vast. De inspecteur tastte naar den schakelaar en draaide het licht in de kamer aan.

Burleigh keek naar den half bewusteloozen man op den vloer — een korte, dikke kerel, met een vuil gezicht en een zwarte snor. Zijn lip bloedde. Tersluiks keek Burleigh naar de tafel. Het kleed was er afgegleden naar den kant waar Fletcher lag.

„Warm werk, mijnheer,” zei de inspecteur, met een glimlachje. „Gelukkig dat we in de buurt waren.”

De gevangene hief het hoofd op en keek met een uitdrukking van afgrijzen in zijn oogen rond.

„Ik geef me gewonnen,” zei hij tegen den agent. „Maar ik was nog geen tien minuten in het huis.”

De inspecteur keek hem eenigszins verbaasd aan.

„Dat doet er niet toe,” zei hij langzaam: „tien minuten of tien seconden maakt heelmaal geen verschil.”

De man rilde en begon te jammeren.

„Het lag hier toen ik kwam,” zei hij; „schrijft u dat op, inspecteur. Het is de waarheid. Ik was er net en het lag er al. Ik probeerde weg te komen, maar de deur was gesloten.”

„Wat was er al?” vroeg de inspecteur.

„Dat,” zei hij wanhopig.

De inspecteur volgde den blik der angstige, donkere oogen en hurkte bij de tafel neer. Toen trok hij, met een kreet

van verbazing het tafelkleed weg. Met een gil van afgrijzen wankelde Burleigh achteruit tegen den muur.

„Kalm maar, mijnheer,” zei de inspecteur, hem opvangend. „Kijkt u maar een anderen kant uit.”

Hij duwde hem in een stoel, liep naar het buffet en schonk hem een glas whisky in. De inspecteur wachtte geduldig.

„Wie is het mijnheer?” vroeg hij eindelijk.

„Mijn vriend Fletcher,” bracht Burleigh er met moeite uit. „Wij woonden hier samen.” Hij wendde zich tot den gevangene: „Vervloekte schurk!”

„Hij was dood toen ik in de kamer kwam,” hield de inbreker vol. „Hij lag daar dood op den grond, en zoodra ik hem gezien had, probeerde ik weg te komen. Het is de waarachtige waarheid. U heeft me hooren roepen, mijnheer. Ik zou toch niet geroepen hebben als ik hem vermoord had.”

„Het is goed,” bromde de inspecteur; „zwijg maar.”

De inspecteur knielde neer en richtte het hoofd van den doode op.

„Ik heb er niets mee te maken gehad,” herhaalde de geboeide man. „Ik was nog geen tien minuten in huis. Noteert u dat inspecteur.”

De inspecteur raapte het Japansche zwaard op en hield het hem voor.

„Dat heb ik nooit gezien,” zei de gevangene.

„Dat hing hier aan den muur,” zei Burleigh.

„Hij moet het er afgehaald hebben. Het hing er nog toen ik hier vanavond met Fletcher zat.”

De man op den grond draaide zijn hoofd om en keek hem onderzoekend aan.

„Jij hebt het gedaan!” riep hij toen woest.

„Jij hebt het gedaan en je wilt er mij voor laten opdraaien.”

„Nu is het genoeg,” zei de agent verontwaardigd.

De inspecteur legde het hoofd van den verslagene weer voorzichtig op den vloer en ging naar Burleigh.

„Voelt u zich al wat beter, mijnheer?” vroeg hij daarna aan Burleigh.

De ander knikte flauwtjes.

„Dat hebt u niet meer nodig,” zei de inspecteur.

Hij wees op de revolver, die de ander nog altijd in de hand hield, nam hem die voorzichtig af en stak hem in zijn zak.

„U hebt uw pols bezeerd, mijnheer,” merkte hij toen op.

Burleigh hief eerst de eene hand op en toen de andere.

„Dezen meen ik,” zei de inspecteur. „Ik zag het zoo juist.”

Hij nam de polsen van den ander en hield die plotseling in ijzeren greep vast. Snel haalde hij iets uit zijn zak — iets dat hard en koud was en zich om Burleigh's polsen sloot.

„Zoo,” zei de inspecteur; „kalm blijven.”

De agent draaide zich verbaasd om; Burleigh sprong woedend op hem af.

„Doe die dingen af!” hijgde hij. „Zijn jullie gek geworden? Doe ze af!”

„Later,” zei de inspecteur.

„Doe ze af!” herhaalde Burleigh.

Als eenig antwoord pakte de inspecteur hem stevig beet, keek hem scherp in het bleek gelaat en bracht hem naar het andere eind van de kamer, waar hij hem in een stoel duwde.

„Collins,” riep hij toen.

„Inspecteur?” zei de verbaasde agent.

„Loop zoo hard als je kunt naar den dokter op den hoek!” zei de ander. „Die man is niet dood!”

Toen de agent de kamer uitging, nam de inspecteur een glas met whisky, knielde naast Fletcher neer en probeerde hem den drank in zijn mond te gieten. Burleigh in zijn stoel keek als verdoofd toe. Hij zag den agent terugkeeren met den ademlozen dokter, zag de drie mannen zich over Fletcher buigen, zag de oogen van zijn slachtoffer open gaan en de lippen bewegen. Hij zag den inspecteur enkele aantekeningen maken in een boekje, zag dat iedereen hem scherp opnam. De inspecteur kwam op hem af en en legde een hand op zijn schouder. Gehoorzaam stond hij op en ging mee naar buiten.